

Vojáci bojovali v Jeseníku sami se sebou

[Ondřej Bouda \(obo\)](#) 05.02.2010 09:10

Účastníci armádního závodu Winter Survival
Autor: Jiří Pařízek

Hrubý Jeseník byl tento týden dějištěm extrémního armádního závodu v přežití. Šestnáctý ročník soutěže byl obtížnější než ty předchozí především kvůli počasí, které letos závodníky pečlivě prověřilo. Teploty hluboko pod bodem mrazu, vítr, který přes noc dosahoval síly vichřice, i husté sněžení a mlhu museli vojáci přetřpět, pokud chtěli dorazit do cíle. Vítězem je nakonec asi každý, komu se to vůbec podařilo.

Střelba z pistole a samopalu je jen jedna z mnoha disciplín, která na vojáky čekala během dvoudenní vytrvalostní etapy. Museli také ze skal snést raněného kamaráda i s celou výbavou nebo skákat do záchranných sítí. A mezi jednotlivými stanovišti se přesouvali na skialpinistických lyžích. Za den tak nachodili přes třicet kilometrů náročným terénem.

Chtěl jsem si na vlastní kůži vyzkoušet, co všechno naši vojáci vydrží, a tak jsem sbalil vše potřebné do batohu, nasadil lyže a vydal se v jejich stopách. Řeknu vám, že stoupat v hlubokém sněhu do prudkého kopce a navíc s patnácti až dvaceti kily na zádech není vůbec žádná sranda.

Že je [závod](#) opravdu náročný, dokládá i fakt, že během prvních dvou dnů z 18 týmů osm vypadlo. Někteří však pokračovali dál mimo soutěž. A tak se tu například vytvořila improvizovaná československá hlídka. Večer u ohně, na kterém si všichni sušíme ponožky a boty, se ptám jejího velitele podpraporčíka Tomáše Dočkala, co se stalo.

"Ze soutěže jsme vypadli, protože kolega patrně nevydržel. Nevíme, čím to je. Možná hypoglykémie nebo celkové vyčerpání. Byl přitom v dobré kondici, ale v tomto je soutěž nevyzpytatelná a může to potkat kohokoliv. Včera jsme dojeli na jedno místo, sekl sebou a nějak usnul," vysvětlil.

Slovenský voják Miroslav Litvák přiznal, že jeho kolegové podcenili přípravu. V náročném závodě se pak jeden zranil a druhý odstoupil pro únavu. "Byl jsem tu už loni, takže jsem věděl, do čeho jdeme. Zatímco loni to byla jen jedna noc, letos už dvě. O to je to těžší. Byl jsem na to připravený. Loni jsem to nečekal a byl jsem překvapený, ale zvládli jsme to. Kolega tu byl nyní poprvé a asi přecenil svoje síly," přiblížil Miroslav Litvák.

Co žene vojáky dál, i když už nemusí? Polský seržant Řehoř, který už také pokračuje mimo soutěž, se mi to pokusil vysvětlit: "Když už jsme tady, tak nechceme odjet s prázdnou. Každá zkušenost je dobrá. Nejde o to zvítězit, ale dokázat si, že na to máme. A je to tak trochu i otázka cti. Je to tu mnohem složitější, než jsme čekali. Hlavně kvůli počasí. To je opravdu příšerné. Ani jsme se pořádně nevyspali."

A i organizátoři potvrzují, že tady platí olympijské heslo: Není důležité vyhrát, ale zúčastnit se. Kdokoliv, kdo soutěž dokončí, je podle nich připraven i na nejnáročnější mise v týlu nepřítele. Na dlouhé povídání ovšem není čas. Stejně jako vojáci musím popadnout lopatu a jít si vykopat záhrab. Pak, zmožen celodenní námahou, zalezu do spacáku a usínám.

Počasí se přes noc rapidně zhoršilo a v šest ráno jsme se všichni probudili asi pod třiceti centimetry sněhu. Musel jsem vyhrabat sebe i celou svou výbavu. Kalhoty a bundu jsem omlátil o strom, protože byly tak zmrzlé, že nešly ohnout. Vojáci ale přes nepřízeň počasí odhodlaně pokračují dál.

"Rozhodovali jsme se, jestli to pustit, ale podle předpovědi se má počasí výrazně zlepšit," řekl jeden z vojáků. Pak už jen sleduji, jak mizí v hustém sněžení někam do kopce hledat kontrolní body a plnit další úkoly.